

Zbrodnia Wołyńska

<https://zbrodniawolynska.pl/zw1/mapa-województwa-wolyns/powiat-wlodzimierski/12787,Powiat-wlodzimierski.html>
29.04.2024, 13:28

Powiat włodzimierski

Powiat włodzimierski był jednym z 11 powiatów wchodzących od 19 lutego 1921 r. w skład nowo utworzonego województwa wołyńskiego II Rzeczypospolitej. Siedzibą powiatu było miasto Włodzimierz. Powiat został ustanowiony w dniu 1 stycznia 1925 r. Powiat włodzimierski zajmował południowo-zachodnią część województwa wołyńskiego i graniczył: od zachodu z województwem lubelskim (powiat hrubieszowski), od północy z powiatem lubomelskim, od wschodu częściowo z powiatem kowelskim, częściowo zaś z horochowskim, od południa z województwem lwowskim (powiat sokalski). Powiat włodzimierski o powierzchni 2,208 km kwadratowych był zamieszkały zgodnie ze spisem powszechnym, który został wykonany w 1931 r. przez 150,400 osób. W większości tereny te były zamieszkane przez ludność ukraińską, która liczyła 88,200 osób (58,6%), polską 40,200 osób (26,7%). Pozostali to głównie Żydzi i Czesi. Według tego samego spisu powszechnego spośród zamieszkującej te tereny ludności, 38,483 osób było wyznania rzymskokatolickiego, 1,636 osób wyznania unickiego, 88,005 osób wyznania prawosławnego, 2,262 wyznania ewangelicko-augsburskiego, 10 ewangelicko-reformowanego, 1,926 osób należało do innych wyznań chrześcijańskich i 17,331 osób wyznania mojżeszowego. W skład powiatu włodzimierskiego wchodziło w 1939 r. 7 gmin wiejskich, 2 miejskie, 250 gromad wiejskich (sołectw) i 2 miasta. Do gmin zaliczono: Chotiaczów, Grzybowica, Korytnica, Mikulicze, Olesk, Poryck, Uściług (miejska), Werba, Włodzimierz (miejska). Miastami były: Uściług i Włodzimierz.

Tereny powiatu włodzimierskiego jak też i całego województwa wołyńskiego były okupowane od września 1939 r. do drugiej połowy czerwca 1941 r. przez armię sowiecką, zajętego na podstawie układu Ribbentrop-Mołotow. Ludność polska w czasie okupacji sowieckiej została poddana represjom, które w znacznym stopniu doprowadziły do poważnej zmiany w układzie narodowościowym. Główną przyczyną takiego stanu rzeczy było przede wszystkim przeprowadzenie przez władze sowieckie trzech dużych akcji deportacyjnych, zrealizowanych 10 lutego, 13 kwietnia i 12 czerwca 1940 r. W ich trakcie dokonano przymusowego przesiedlenia na tereny Syberii i do Kazachstanu licznych grup Polaków. Dodatkowym problemem było także przeprowadzenie przez władze sowieckie trzech akcji poboru do wojska, które dokonano na wiosnę i jesienią 1940 r. a także na wiosnę 1941 r. W tym okresie sowieckie NKWD przeprowadziło także liczne aresztowania polskiej inteligencji, urzędników i wojskowych, którzy w rzeczywistości następnie jeśli nie zostali w więzieniu zamordowani to uwięziono ich w łagrach. Represyjna działalność władz sowieckich w stosunku do zamieszkujących te tereny Polaków, a w szczególności do usunięcia najbardziej aktywnego elementu jakimi były osoby, które posiadały doświadczenie przede wszystkim organizacyjne i przywódcze w kwestiach wojskowych, doprowadziła do znacznego osłabienia środowiska polskiego a co za tym idzie do wzmocnienia żywiołu ukraińskiego. Na podstawie dokonanego przez Niemców spisu ludności przeprowadzonego w pierwszej połowie 1942 r. porównywanego przez nich z danymi szacunkowymi w 1939 r. okazało się, że ubytek ludności polskiej na Wołyniu podczas okupacji sowieckiej wyniósł 45 tysięcy osób.

Zmiana władz okupacyjnych z sowieckiej na niemiecką, która nastąpiła po wybuchu wojny w czerwcu 1941 r. doprowadziła w pierwszej kolejności do zagłady obywateli polskich II Rzeczypospolitej pochodzenia żydowskiego. Autorzy opracowania poświęconego ludobójstwu dokonanemu przez nacjonalistów ukraińskich na polskiej ludności Wołynia w latach 1939-1945 Władysław i Ewa Siemaszko pisali m.in., że pod koniec 1941 r. Niemcy wydali zarządzenie, które miało na celu wybudowanie na terenie Włodzimierza getta. W rzeczywistości powstały dwa oddzielne, ogrodzone drutem kolczastym getta, do których policjanci ukraińscy spędzili Żydów z miasta i jego okolic. (s. 951). Zgromadzeni w getcie Żydzi, pilnowani przez ukraińską policję użyci zostali m.in. do kopania w 1942 r. pod lasem niedaleko wsi Piatydni (Piatydni) w gm. Chotiaczów długich dołów, które w późniejszym okresie stały się miejscem kaźni zgromadzonej we Włodzimierzu ludności żydowskiej. Zbrodni dokonano w okresie pomiędzy 4-14 października 1942 r. Niemcy przy pomocy ukraińskiej policji wymordowali w tym miejscu około piętnaście tysięcy Żydów. Kilka miesięcy później pod koniec marca 1943 r. zamordowano w tym samym miejscu około 500 Żydów, którzy jako specjaliści byli zatrudnieni na terenie włodzimierskiego getta. (s. 822).

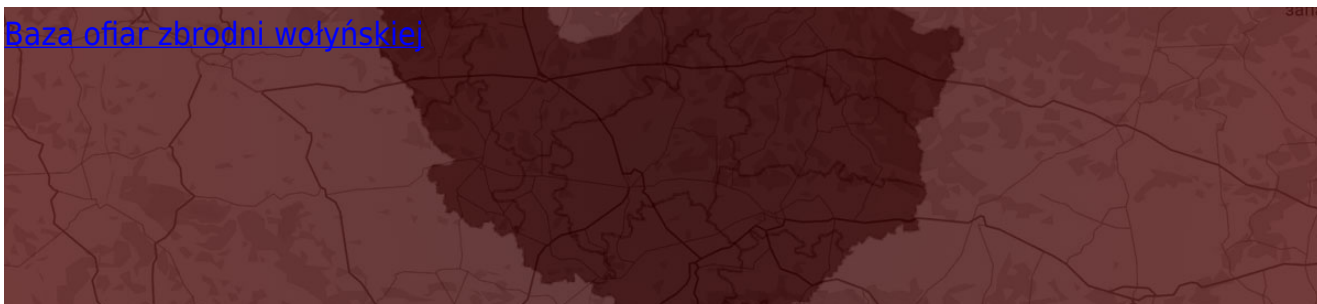
W pierwszej połowie 1943 r. doszło na Wołyniu do rozpoczęcia szeroko zakrojonej przez nacjonalistyczne podziemie ukraińskie akcji mającej na celu dokonanie eksterminacji zamieszkującej te tereny od wieków ludności polskiej. Ludobójstwa Polaków dokonywały oddziały wchodzące w skład Ukraińskiej Powstańczej Armii (UPA) oraz konkurencyjnych formacji bulbowców (członków tzw. „Siczy Poleskiej” założonej i dowodzonej przez Tarasa Borowca ps. Taras Bulba) i melnykowców (Organizacja Ukraińskich Nacjonalistów (OUN-M) założona w 1940 r. w Krakowie przez Andrija Melnyka) a także członków utworzonych i podlegających dowództwu niemieckiemu w drugiej połowie 1941 r. oddziałów policji ukraińskiej, które w początkach 1943 r. zdezerterowały i weszły w skład UPA. W dokonywaniu zbrodni na Polakach udział brały także tysiące zamieszkujących te tereny ukraińskich chłopów. Na terenie powiatu włodzimierskiego zbrodni na bezbronnej ludności polskiej dokonano w dziesiątkach miejscowości i osad, w tym min.: wsie: Chotiaczów, Dziegciów, Izów (Iżów), Łasków, Łudzin, wieś i majątek Nowosiółki, Oranie (Orany), Piatydni (Piatydni), Rusów, Suchodoły, Wołoszatyn, Biskupicze Małe, Chrynów, Grzybowica, wieś i majątek Janiewiczze, Krzczów, Litowież (Litowiż), Męczyce, wieś i kolonia Bystraki, wieś Czerniawka, Mosur, Puzów, Stężarzyce, Trościanka, Ziemlica, Kolonia Józefin, Kolonia Kupowatiec, Kolonia Smołowa, Majątek Suchodoły, Kolonia Brzezina, Osada Czerniaków, Kolonia Franopol, Kolonia Gucin, Kolonia Gurów, Kolonia Nowiny, Kolonia Sądowa, Kolonia Stasin (dawne: Kałusów), Kolonia Wygranka (Wygranki), Kolonia Żdżary Duże (Żdżary Wielkie), Kolonia Edwardpole (Edwardopole), Kolonia Strzelecka, Majątek Ziemlica, Kolonia Berezowicze, Kolonia Jaworówka, Kolonia Głębczyca (Głębczyce).

Powiat włodzimierski został ponownie zajęty przez wojska sowieckie w lutym 1944 r. Pomimo opanowania tych terenów przez wojska sowieckie w dalszym ciągu dochodziło do licznych przypadków dokonywania przez Ukraińców mordów na Polakach.

Powiat włodzimierski zajmował południowo-zachodnią część województwa wołyńskiego i graniczył: od zachodu z województwem lubelskim (powiat hrubieszowski), od północy z

powiatem lubomelskim, od wschodu częściowo z powiatem kowelskim, częściowo zaś z horochowskim, od południa z województwem lwowskim (powiat sokalski).

[Baza ofiar zbrodni wołyńskiej](#)

[TWÓRZ Z NAMI BAZĘ OFIAR ZBRODNI
WOŁYŃSKIEJ](#)

[INFORMACJE DLA UŻYTKOWNIKÓW](#)

Wyszukiwarka

Znajdź na mapie

Szukaj

Legenda

Pokaż Wszystkie

Miasto powiatowe

Miejsce zbrodni

woj. wołyńskie, pow. Włodzimierz

Zapisz KML

Zapisz XML

Zapisz geoJSON

Galeria zdjęć

Aktualności

